MAGAZIN sportiv

Instantaneu de familie cu

LETIȚIA ȘI NICOLAE GÎJU

O stațiune de munte. Două echipe: una de box și alta feminină de tenis de cîmp. O dimineață splendidă. Fetele vor să schieze. Cîteva dintre ele au experiența pîrtiei, altele pun pentru prima dată schiurile în picioare. Printre ele o tînără, aproape un copil, ține cu orice preț să nu se facă de rîs. Fie ce-o fi: strînge dinții și... „avanti". Un ochi expert care urmărește din umbră jocul pricepe că nu e de glumit. Stă „en garde". La cîteva clipe după start, „schiurile începătoare" se odihnesc undeva, la marginea ademenitoarei pîrtii, într-un morman de zăpadă. Misteriosul urmăritor se aruncă în cursă, ajunge la locul „întîmplării", dă primele ajutoare. Urmează cîteva întîlniri și o... cerere în căsătorie. Ați văzut întîmplările astea în vreun film? Poate. Tot așa s-au cunoscut boxerul Nicolae Gîju și tenismana Letiția Man. Era la începutul lui '65. Ea avea 17 ani, el 20. După cîteva luni s-au căsătorit, iar după doi ani, cînd le-am făcut o vizită acasă, erau mai fericiți ca oricînd. Tinerețe, exuberanță și o excelentă înțelegere — iată elementele care susțin acest „cuib al fericirii", cum îl numesc vecinii.

— Anul căsătoriei noastre, 1965 — ne spune Gîju — corespunde cu primele noastre succese în sport: devenim amîndoi campioni republicani: eu la „cocoș", Letiția la tenis de cîmp, proba de dublu cu E. Dumitrescu.

— Cheia succesului, intervine Letiția, am găsit-o în ajutorul pe care ni l-am dat unul altuia. Căsătoria a reprezentat pentru noi liniștea, un mod de viață organizat, înțelegere și un permanent suport moral.

Am răsfoit împreună cu familia albumul activității ei sportive:

— Am început boxul în '61, la Craiova, după un stagiu de cîțiva ani făcut la... fotbal (pitici și juniori). Jucam fundaș. Într-o zi, am intrat împreună cu un prieten la un antrenament de box și m-am... jucat cu „umbra". M-a prins imediat în mrejele ei. După doi ani petrecuți aici, trec pentru cîteva luni la Lugoj de unde vin în '64 la Steaua și boxez direct la seniori. E anul cînd ajung pînă în finală. Pierd la Ciucă. Asta m-a îndîrjit. Am lucrat insistent la capitolul „tehnică". În '65 reușesc să devin campion la cocoș, performanță pe care am reeditat-o în anul următor (În '66 la ancheta realizată de revista „Sport", Nicolae Gîju a fost desemnat „cel mai bun boxer al anului").

— Finala cu Puiu — mărturisește Letiția — mi-a dat cele mai mari emoții. Se vorbea mult despre „armele" adversarului soțului meu. Am plîns tot meciul, în reprize: mai întîi de frică și apoi de bucurie. După ultimul gong, cînd învingătorul m-a luat în brațe, plîngeam amîndoi.

— Cum mă manifest eu la meciurile ei? Sufăr. Aș vrea s-o ajut, să-i transmit (oare cum?) mai multă forță. Tocmai de aceea stau tot timpul cu maxilarele încleștate, gata să sar în teren.

— Emoțiile noastre nu încetează, reia discuția soția, nici cînd participăm la alte întîlniri: spre exemplu, fotbal sau rugbi. Ca suporteri ne înțelegem perfect pentru că simpatizăm amîndoi echipele clubului nostru: Steaua.

Printre fotografiile din album, descopăr portretul lui... Dumitriu (!)

— Îl apreciez foarte mult — ne spune Gîju

Știu de ce! Stilurile lor de joc au la bază un element comun: fenta. Îmi reamintesc o formulă auzită cîndva: „Gîju reprezintă în ring copia din teren a lui Dumitriu; valabilă fiind și viceversa". La capitolul „performanță", Letiția aduce niște completări necunoscute nouă:

— Nu v-am spus că soțul meu este și un priceput bucătar. Știe să pregătească circa 30 de feluri de mîncare. Este un lucru care, trebuie să recunoașteți, nu mă lasă de loc rece. Performanța în materie îmi aparține mie, oricum; dețin recordul a 130 de combinații. E drept, m-am folosit și de indicațiile Sandei Marin („Carte de bucate") dar asta în perioada... „junioratului".

Reactualizăm „junioratul" Letiției; afirmarea în sportul alb pe vremea cînd era „fetița cu perspectivă" de la Cîmpia Turzii; venirea la Steaua spre sfîrșitul lui '64 și disputarea primelor partide sub ochiul critic al unui public pretențios.

O dată cu căsătoria, Letiția intră definitiv în „senioratul" vieții. Privește matur viitorul familiei (în care este inclusă și perspectiva unui al treilea membru), pregătirea sa sportivă, evoluția viitoare a soțului. Are certitudinea că performanța din Mexic (medalia de aur în finala preolimpică cu Espinoza) va fi curînd reeditată. Speră în niște meciuri mari, care să-i aducă lui Gîju faima lui... Cassius Clay!

NUȘA MUSCELEANU

Un ring în miniatură... O rachetă de tenis. O oră a amintirilor sportive...

Anca Agemolu: „Înotul – un sport al tuturor vîrstelor"

Pe Anca Agemolu, tînăra interpretă a unor melodii îndrăgite de iubitorii muzicii ușoare, am întîlnit-o, în urmă cu cîteva zile, la bazinul de natație de la Floreasca. Se pregătea pentru un nou salt de pe trambulină.

— Se pare că înotul vă pasionează în mod deosebit...

— Așa este. Încă de pe băncile școlii, cînd eram elevă de o șchioapă, am îndrăgit natația. Speram să devin... o campioană. Dar ce nu visezi la 10 ani!... În timpul studenției am continuat să practic acest sport. Performanțele nu au fost însă pe măsura dorințelor.

— Poate, pentru că muzica vă atrăgea în egală măsură.

— Este adevărat. Muzica mă pasiona și îmi solicita o bună parte din timpul liber. Încetul cu încetul am... „trădat" natația, consacrîndu-mi toate forțele muzicii. Aceasta mi-a adus multe satisfacții. Ceea ce nu înseamnă că am... uitat de înot. Îndrăgesc foarte mult acest sport al tuturor vîrstelor și, pe măsură ce am puțin timp disponibil, vin la bazin.

— Și vara și iarna?

— Vara mă atrage marea. Pornesc înot spre larg și nu mă întorc decît atunci cînd băieții de la „Salvamar" obosesc urmărindu-mă cu bărcile pentru a mă readuce în porțiunea „fără pericol".

Am întrerupt aici convorbirea cu Anca Agemolu. Se grăbea să mai parcurgă de cîteva ori bazinul...

AUREL CRIȘAN

Pe pista de gheață, cu 120 de kilometri pe oră!

Anul trecut, la campionatele mondiale de bob de la Cortina d'Ampezzo, echipajul român Panțuru-Neagoe a ocupat un remarcabil loc 5. De la Cortina d'Ampezzo nu s-a împlinit anul și iată că același cuplu reușește să cucerească la campionatele europene de la Igls o medalie de argint!

Aceste succese se înscriu pe linia unei vechi tradiții, sportivii români afirmîndu-se puternic de-a lungul anilor în acest sport al curajului, al reflexelor ultrarapide. Nici un sport nu cere mai multă îndrăzneală, mai multă prezență de spirit ca bobul, cu coborîrile sale pe o pîrtie de gheață cu numeroase viraje, viteza depășind de multe ori 120 de kilometri pe oră.

Dar, să răsfoim vechi... hrisoave pentru a vedea isprăvile boberilor noștri.

1928. St. Moritz. Cea de-a doua ediție a J.O. de iarnă. Printre numeroasele echipaje de bob prezentate de S.U.A., Italia, Anglia, Austria, Franța, Germania, Belgia, Olanda, Argentina etc. etc., organizatorii consemnează în foile de concurs și prezența echipajului românesc condus de Grigore Socolescu. Din echipaj (alcătuit în acea perioadă din 5 persoane) mai făceau parte Iulian Gavăț (inginer, astăzi profesor la Institutul de petrol și gaze, membru corespondent al Academiei), Toma Petre Ghițulescu, Traian Nițescu și Mircea Socolescu (azi inginer, profesor universitar). În această componență, boberii români termină întrecerea pe locul 5.

1930 — Davos. Olimpiada Universitară. După primele două manșe, echipajul român Al. Frim + D. Zană se afla pe primul loc în clasamentul întrecerii. O răsturnare suferită în manșa a treia, după care Frim continuă totuși cursa, îi coboară în clasament pe locul 5. În ultima manșă ei merg fără greșeală și, recuperînd din secundele pierdute, cuceresc locul 2 în clasamentul general.

1933 — Schreiberhau. Campionatele mondiale. Aici este prezentat pentru prima oară, pentru încercare, un bob metalic, construit de firma „Feirabend". Bobul de probă a fost încredințat, spre a fi pilotat, echipajului român Al. Papană + D. Hubert. Papană și Hubert se întorc în țară cu medalia de aur și titlul de campioni mondiali.

Al doilea echipaj român, Al. Frim + D. Zană, prezent și el la această ediție a mondialelor, s-a clasat pe locul 4.

1934 — Engelberg. Campionatele mondiale. Pe o pîrtie dificilă, căptușită în întregime cu gheață, Al. Frim + V. Dumitrescu cuceresc pentru România cel de-al doilea titlu de campioni mondiali la bob.

★

Recenta performanță a echipajului Panțuru-Neagoe reînnoadă tradiția succeselor românești în această ramură sportivă și ne întărește convingerea că despre boberii noștri se va mai vorbi elogios în viitor.

G. ȘTEFĂNESCU

POȘTA MAGAZIN

ECATERINA OPSITARU, COMUNA SIRIA. Desigur, este destulă distanță între performanța record a Tamarei Press — 18.59 m, cu greutatea de 4 kilograme — și cei 9.28 m realizați de dv. cu o bilă de 3 kilograme. Dar nu uit că aveți doar 13 ani! Deocamdată, vă felicit pentru simplul fapt că ați îndrăgit atletismul. Dați-i înainte!

Chiar dacă nu e sigur că o să ajungeți recordmană mondială!

CORNEL BERTEA, TG. MUREȘ. În ultimul meci de fotbal dintre Anglia și Selecționata lumii, disputat în 1963 la Londra, cele două echipe au prezentat următoarele formații: **Anglia:** Banks — Armfield, Norman, Wilson, — Milne, Moore — Paine, Greaves, Smith, Eastman, B. Charlton; **Selecționata lumii:** Iașin — D. Santos, Popluhar, Schnellinger — Pluskal, Masopust — Kopa, Law, Di Stefano, Eusebio, Gento. După cum se știe, englezii au învins cu 2—1.

ASOCIAȚIA SPORTIVĂ CHIMIA SUCEAVA. Aveți dreptul la o... lovitură liberă indirectă pentru unele date eronate transmise de un corespondent ocazional (Al. Vlădescu) și reproduse de noi în articolul intitulat „CHIMIA SUCEAVA, CU GÎNDUL LA CATEGORIA A". Sperăm însă că în titlu nu s-a strecurat nici o... eroare. Nu-i așa?

VALERIU CURATU, CONSTANȚA. Rugbiștii români și cei englezi s-au întîlnit de mai multe ori pe linia unor meciuri disputate în București și în diferite orașe din Anglia. În urmă cu 10—12 ani s-a desfășurat la București și un joc între selecționate de orașe: București — Londra. Un meci România — Anglia n-a avut loc însă.

DUMITRU STANCIU, IAȘI. Dv. puneți întrebarea: **„Știați că... scriitorul Ionel Teodoreanu a fost un pasionat al boxului?"** Știam! Dar nu e rău s-o știe și alții! De altfel, amănuntele suplimentare pe care le furnizați sînt deosebit de interesante: o lungă perioadă de timp el a fost și arbitru de box în orașul Iași. Această funcție a îndeplinit-o și cu prilejul campionatelor naționale de box desfășurate între 13 și 21 decembrie 1936 la Galați.

ALEXANDRU RAKSI, BUCUREȘTI. **„Aș dori să mi se trimită un tabel cu toate recordurile masculine și feminine la atletism, deținătorii acestor recorduri, precum și orașele în care au fost stabilite".** Și aceasta este doar una din cele... 8 rugăminți pe care ni le adresați! Avem și noi o rugăminte: reveniți cu întrebări care nu ne pun în situația de a cere concediu pentru a vă putea răspunde. Fiind vorba de o singură... rugăminte, poate că ne-o îndepliniți!

ION FINTINA, POIANA SIBIULUI. Ilie Datcu de la Dinamo București are 30 de ani. El a apărat de 12 ori poarta echipei naționale de fotbal.

ION LEAUA, COMĂNEȘTI. V-ați gîndit, probabil, la „Cupa Jules Rimet", care intră definitiv în posesia țării ce cîștigă de trei ori — consecutiv sau alternativ — campionatul mondial de fotbal. La handbal, este altfel. Cupa cu care este dotat campionatul mondial de handbal nu revine niciodată DEFINITIV unei țări. Cine o cucerește o ține... cît poate! Deocamdată, România și Suedia au deținut-o cel mai mult: cîte 6 ani.

GHEORGHE N. SUCIU, COMUNA ANDRĂȘEȘTI. Multe din „basmele" sau personajele din basme găsite de dv. și raportate la sport se potrivesc ca

o... mănușă. Aveți, deci, cuvîntul:

Ionescu (golgeter): **Ochilă.**

Portarul: **Păsări-Lăți-Lungilă.**

Universitatea Craiova: **Prislea cel voinic.**

Steaua: **Frumoasa din pădurea adormită.**

Rapid (care promite mereu că va cîștiga campionatul): **Basmul cu cocoșul roșu.**

Categoria A (pentru cei din „B"): **Împărăția de peste mări.**

ION POȘTAȘU
Ilustrații:
N. CLAUDIU

Din toată lumea

● Filmul documentar de mare metraj „Jocurile Olimpice de la Tokio" rulează cu un deosebit succes în R. F. Germană. Pînă acum, el a fost vizionat de aproape 2 milioane de spectatori, prilejuind realizarea unor încasări mai mari decît în cazul multor „superproducții".

● Iată bilanțul... extra-sportiv al Jocurilor asiatice desfășurate la Bangkok: 2 spectatori morți și 143 răniți la meciurile de fotbal; 49 de răniți la întîlnirile de baschet și „numai" 26 de răniți la meciurile de box.

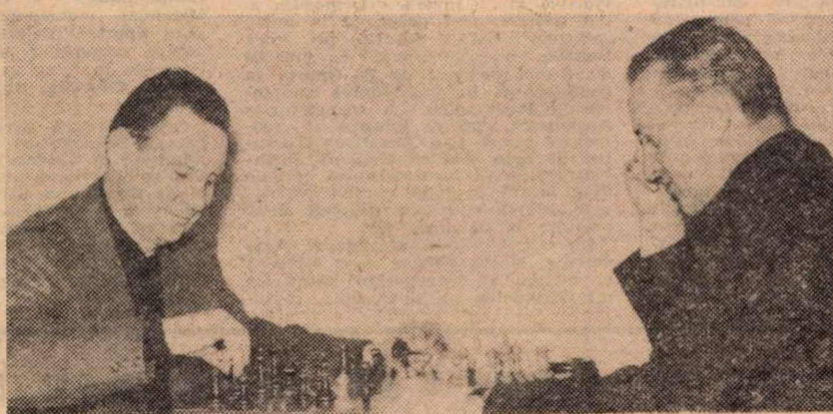
● 48 de jocuri la rînd, în campionat, echipa scoțiană Celtic nu a cunoscut înfrîngerea! În cel de-al 49-lea meci a părăsit însă terenul învinsă: 2—3 cu Dundee United.

● În luna iulie, la Madrid, va avea loc primul „campionat mondial" de baschet rezervat jucătorilor... sub 1,80 m. Pînă acum, patru țări — Franța, S.U.A., Spania și Filipine — au confirmat participarea.

Remiză de mare luptă...

Un atac pe... extrema dreaptă (a tablei) este oprit și albul va încerca o contraofensivă în centru! Dar, el se lovește de apărarea... aglomerată a negrului. Turnul, ca un veritabil libero, „mătură" pe rînd două piese adverse. Între timp, „fugarii" fac un reușit... schimb de locuri. Și întîlnirea se încheie cu un echitabil rezultat de egalitate...

Ați recunoscut, desigur, în persoana celor doi „combatanți" din fața tablei cu pătrate albe și negre pe ILIE OANĂ și ȘTEFAN COVACI, antrenorii echipei naționale de fotbal. Deși aflat la polul opus fotbalului, șahul se înscrie printre pasiunile statornice ale celor doi antrenori. Partidele lor sînt... tradiționale, oferind un bun prilej de recreere în momentele de răgaz.

Să sperăm că acești doi tehnicieni vor ști să transmită elevilor lor, în evoluțiile pe gazon, iscusința tactică și măiestria gîndirii șahiste. Că, pe teren, fotbaliștii noștri vor reuși să vadă cu o... mutare mai mult decît adversarii lor, vor respinge atacurile și vor face... mat regii (adică, portarii) adverși.

Șahul și fotbalul găsesc, se pare, din acest punct de vedere, o trăsătură comună...

Foto și text: **T. ROIBU**

Pînă la adînci bătrînețí...

Billy Wright — nu e vorba de celebrul internațional englez, ci de un omonim al său — a împlinit 64 de ani, dar tot nu se îndură să renunțe la pasiunea sa din tinerețe, fotbalul.

El joacă pe postul de fundaș central în echipa Hoods United, avîndu-l ca partener de linie pe fiul său Arthur, aflat și el la o vîrstă — 39 de ani — cînd alți fotbaliști s-au retras sau se pregătesc să părăsească arena. Te pui cu pasiunea?

Pe concret

La Turnu Măgurele nu s-a amenajat încă nici un patinoar.

Am înțeles ce-așteaptă ei:
Să vină încă un polei.
Atuncea orice trotuar
Va fi desigur... patinoar.

V. D. POPA